

El poble de Catalunya Majoritàriament ha aprovat l'Estatut d'Autonomia. Aquesta nova ha d'ésser motiu de joia i alegria. Perquè, doncs, no vessa l'alegria pels quatre costats de la nostra terra? Sens dubte es nota un cert desencant pel resultat de la votació.

La diada del 25 d'octubre és històrica. Marcarà una fita en el caminar del nostre País cap a la seva llibertat i el seu autogovern. Crec que cal en aquests moments de joia i desencant a un temps separar dos temes ben concrets:

1.- L'anàlisi de participació i resultats.

2.- L'aprovació de l'Estatut.

ANÀLISI DE PARTICIPACIÓ I RESULTATS.

Tots esperàvem més participació. Tirant curt ningú es conformava amb un percentatge de votants inferior al 70%.

Tots els partits polítics i les Centrals Sindicals donaven suport a la participació i el SI. Això assegurava la votació positiva de la majoria d'immigrants, vot que sense aquell suport podia haver quedat dubtós.

Assegurada la participació dels immigrants, sembla que no s'havia de dubtar del catalanisme dels nascuts a la nostra terra. I aquí esdevingué la sorpresa. Els catalans de soca rel no han votat massivament l'Estatut. Per què?

No hi ha temps encara per haver fet un anàlisi intens d'aquest fenomen i qualsevol opinió pot ser deformada sense un coneixement profund del comportament dels diferents estaments socials davant la votació, sense un acurat estudi de la participació i resultats en els distints barris dels heterogenis municipis.

Però, de bell antuvi, sembla que els barris de classe alta benestant (Pedralbes, Sarrià, El Guinardó, a Barcelona, Residencial a Olot, o Centre a Girona) hi ha hagut un percentatge molt alt de "no" (entre un 9 i un 15%).

Lleida i Tarragona, principalment aquesta última han donat una abstenció molt forta. Lleida feia por, i en canvi a l'hora de la veritat ha respost acceptablement. Tarragona, amb forta tendència centralista, ha confirmat aquest judici.

Per últim, municipis rurals han donat un índex baix de participació. Crec que en aquests, evidentment, va influir la pluja.

D'aquestes poques dades s'intueix que una part de la classe mitjana o alta catalana s'ha abstingut. Sembla que ha pesat més en aquesta gent una possible por al resultat de les properes eleccions al Parlament de Catalunya, que no el contingut de l'Estatut. Si fos així, hauria estat un greu error per part d'aquesta gent. Hi ha dues vessants ben clares i diferenciades: Una és retrobar primer la identitat de Catalunya, la possibilitat d'autogovernar-se. L'altre que vindrà després, és escollir els homes, les ideologies que han de portar a terme el programa, de la reconstrucció de Catalunya, la gent que ha d'autogovernar-nos.

Barrejar les dues coses és de poc seny. La primera decisió era enfront de Madrid i el seu centralisme. Es tractava de fer arribar arreu de l'Estat un crit fort i unànim d'unitat i esperança en la reafirmació de la nostra voluntat d'autogovern.

La segona, la selecció de les persones i grups que hauran de governar Catalunya, és l'acceptació plena de la democràcia aplicada a casa nostra. No s'han d'anticipar possibles resultats que ningú no sap en aquest moment, sinó que, arribada l'hora, cadascú ha de lluitar per portar endavant els homes que més confiança li mereixin.

L'APROVACIÓ DE L'ESTATUT

Malgrat aquest desencís respecte al resultat del referèndum, tant per l'abstenció (ens queda el consol de pensar que sense la pluja hauria millorat), com per la quantitat de "no" o "blancs" (prop d'un 10%) hi ha una autèntica realitat: Per majoria absoluta del poble de Catalunya, tenim el nostre Estatut d'Autonomia.

Això és talment important. El més important que podem demanar. La nostra voluntat indomable de poder autogovernar-nos es manifesta de sempre en els catalans. I aquesta possibilitat està aquí, ja.

I arribat aquest moment, hem de reflexionar. Autogovernar-nos vol dir precisament això: governar-nos no saltres mateixos, els catalans.

Aquesta és una greu responsabilitat. Fins avui, moltes vegades, quasi sempre, quan les coses no ens marxaven bé, dèiem que la culpa era de Madrid. Ara quan les escoles no marxin bé, quan l'agricultura o la ramaderia no estigui degudament protegida, quan la gestió de la Seguretat Social no funcioni, quan els Plans d'Ordenació no ens complaguin, quan el comerç no estigui ben organitzat i estructurat, etc. etc... haurem de girar el dit acusatori que sempre assenyalava a Madrid i els funcionaris de l'Estat i adreçar-lo cap a Barcelona i cap als funcionaris de la Generalitat.

Aquest és el gran repte que tenim davant nostre. Els catalans, per falta de pràctica, no en sabem de governar-nos. Hem de practicar. Uns administrant i altres essent administrats. Uns posant-hi una gran capacitat de voluntat i enginy i els altres una gran dosi de paciència.

Hi haurà falles, com en tota cosa nova. En la campanya pro-referèndum en els col·loquis hi havia gent que preguntava per la rapidesa amb què es farien els traspasos de competències de l'Estat Central a la Generalitat, demanant molta pressa. El termini previst està fixat entre els sis i vuit anys. I ningú cregui que ens convé molta velocitat, sobre tot en el començament. Cal que les matèries traspasades, en ser administrades pels catalans, siguin un èxit. Que assolides amb calma, es noti una millora respecte a com funcionava anteriorment per l'Administració Central.

Si ens en sortim bé en aquesta etapa inicial, l'èxit estarà garantit. L'Administració de la Generalitat serà mirall per totes les altres autonomies. Ens convé donar bon exemple, que els altres aprenguin de nosaltres amb el fi que també les altres autonomies marxin bé. Enfortint les altres, potenciem la nostra. I si assolim que les autonomies siguin fortes tindrem un Estat fort. I això ens convé a tots. Això convé als qui hem votat l'Estatut i tant esperem d'ell, però també convé als qui no l'han votat i convé com als qui més aquells que han dit "no".

Anem-hi, doncs, amb força, amb esperança, amb alegria. Anem-hi tots, units a construir la nostra nació. Ja tenim l'Estatut, ja tenim l'eina per a treballar fort i ferm. Fem-ho així i... "Catalunya tornarà a ser rica i plena..."

JAUME CASADEMONT I PERAFITA - Senador per Girona

CONSTRUCCIONES METALICAS RIERA, S. A.

SERRALLERIA EN GENERAL

PORTES D'ACER

• ENROTLLABLES	• CORREDERES
• BALLESTES	• BASCULANTS
• PLEGABLES	• mogudes electrònicament a distància.

Tallers: Montfullà - Telèfon 44 03 07
C/. Major de Salt, 308 - Telèfon 20 41 17-SALT - Girona